

χου. Ἄλλ' ἔκτοτε νέα τις πηγὴ ποριστικῆ χρημάτων ἐπεφάνη παρ' ἡμῖν, ἡ πίστις, ἣν ἀπερισκέπτως ἐξηγτλήσαμεν ἐντὸς εἰκοσαετίας μέχρι πυθμένος, καὶ μόλις ἀνανήψαντες ἤδη ἐκ μακροῦ ληθάργου, ἀναγνωρίζομεν ἀπέλιπδες τὴν δεινὴν ἡμῶν ἀμηχανίαν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΟΥ

Εἶθε ὁ Ὑψίστος φυλάττοι ὑπὸ τὴν σκέπην του τὴν περιώνυμον ἡμῶν πατρίδα, ἣς ἡ πρόοδος, ἡ εὐκλεία καὶ τὸ μεγαλεῖον ὑπῆρξαν ἡ κυριωτέρα μέριμνα καὶ ὁ διακαέστερος πόθος τοῦ βίου μου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Μαΐου 1887.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΟΥΤΣΟΣ.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙΝ

Τῷ ὄντι εἶν' ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ Θεοῦ πλασμένος,
 Νὰ ἦναι ὁ κυρίαρχος ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅλου·
 Καὶ εἰς τὴν γῆν, ποῦ κατοικεῖ εἶνε προωρισμένος,
 Νὰ κατοικῇ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου πόλου.

Κ' εἰς ὅλα της τὰ κλίματα, κ' εἰς ὅλας της τὰς ζώρας,
 Παντοῦ εὐρίσκει τὴν ζωὴν εὐάρεστον, γλυκεῖαν,
 Καὶ ἐπὶ ὄρη δύσβατα κ' εἰς μαλακὸν λευμῶνας
 Καὶ εἰς ξηρὰν κ' εἰς ὕδατα πηγρῦει τὴν οἰκίαν.

Κ' εἰς τοῦ ἡλίου τὴν δεινὴν θερμότητα ἀντέχει·
 Καὶ ὑποφέρει τοὺς σκληροὺς καὶ φρικαλέους πάγους·
 Τῆς ἀτμοσφαιρας προσβολὰς ἐντόλμως διατρέχει,
 Καὶ τοὺς συχράκις φοβεροὺς κινδύνους τοῦ πελάγους.

Καὶ διὰ τοῦτο μέσα του εἶν' ἔμφυτος ὁ πόθος
 Τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἀπαύστου ταξιδίου.
 Δὲν τὸν τρομάζει καταιγίς, τοῦ κύματος ὁ ῥόθος,
 Οὐδὲ τὸν ἔλκει οὐρανοῦ ἢ καλλορῆ εὐδίου.

Θέρος, χειμῶνα, ἀνοιξιν, ποθεῖ γὰρ ταξιδεῖν,
 Εἰς τὸν αὐτὸν βαρύνεται γὰρ διαμένη τόπον.
 Καὶ ὅσον ἀραπτύσσεται, τόσον τὸν κυριεῖει
 Ἐπιθυμία ὄψεως ἀγνώστων χωρῶν, τόπων

Καὶ δι' αὐτὸ νυχθημερὸν ἐπιροεῖ καὶ τρόπον
 Ταχέως γῆν καὶ θάλασσαν διὰ τὰ διατρέχει.
 Καὶ διὰ τὰ συνομιλῆ μὲ τοὺς μακρὰν ἀνθρώπων
 Τὸν κεραννὸν κατώρθωσε συμβοηθὸν τὰ ἔχη.

Νέος πυρφόρος Προμηθεύς, τὸ πῦρ καταβιάσας
 Ἐξ οὐρανοῦ, μήκη ὁδοῦ καὶ χρόνου συντομεύει.
 Κι' ἀντὶ ἀρέμου, ἐξ ἀτμοῦ πτερὰ κατασκευάσας,
 Εἰς πᾶν τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἀπλήστως ταξιδεύει.

Καὶ ὅμως ἔς τὴν ταχύτητα αὐτῆν του δὲν ἀρκεῖται·
 Φθονεῖ τὰ νέφη ποῦ πετοῦν ἐκεῖ ἔς τὴν ἀτμοσφαῖραν,
 Κι' αὐτὸς τὰ γείνη ὅμοιος μ' αὐτὰ διαροεῖται,
 Ποθεῖ τὰ τρέχει ὡς αὐτὰ κι' αὐτὸς μίαν ἡμέραν.

Καὶ τῶν πτηνῶν τὰς πτέρυγας τὰς ἐλαφρὰς ζηλεύει,
 Ποθεῖ κι' αὐτὸς ἔς τοὺς πόδας του τοιαύτας τὰ κολλήσῃ,
 Κι' εἰς τὸν ἀέρα πτερωτὸς ἐκεῖ τὰ ταξιδεύῃ,
 Κι' οὐδὲν τὰ ἔχη πρόσκομμα τὰ τὸν παρακωλύσῃ.

Οὐδόλως τὴν Ἰκάρειον φοβεῖτ' ἐκείνην πτώσιν,
 Λαβύρινθος ὁ βίος του εἶν' ἀνευ ταξιδίου.
 Στὸν τόπον, ὅπου κατοικεῖ εὐδαιμονίαν ὄσῃ,
 Κι' ἄρ' ἔχη, πάντοτε ποθεῖ τὴν ἀλλαγὴν τοπειῶν.

Δεν εἶνε δένδρον εἰς τῆς γῆς τοὺς κόλπους ριζωμένον,
 Ὡστε τὰ ἦν' ἀδύνατος ἢ μετατόπισίς του.
 Δεν εἶνε πέτρα, μέταλλον στὸ χῶμα βυθισμένον,
 Νὰ γίγεται ἐπίπορος καὶ ἢ ἀρόρυξις του.

Εἶνε τοῦ κόσμου πάντεχρος, περίφρων διαβάτης,
 Ὅς μ' ἀνεμῶεν φρόνημα τὰ πάντα κατοπτνεύει,
 Πρὸς ὃν ἢ φύσις ἅπασα λέγει τὰ μυστικά της,
 Κι' ἀκαταπαύστως δι' αὐτὸ ποθεῖ τὰ ταξιδεύῃ.

Ἐν Σμύρῃ 1890.

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ